

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת כי תישא ♦ יח' אדר תשע"ו ♦

עלון 189

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

כופר נפש

"כִּי תֵשָׂא אֶת-רֹאשׁ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, לְפָקְדֵיהֶם, וְנָתַנּוּ אִישׁ כְּפָר נַפְשׁוֹ לֵה', בְּפָקֵד אַתֶּם; וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף, בְּפָקֵד אַתֶּם". [שמות ל"א] פרשת חטא העגל הנורא אשר אמרו עליו חז"ל "אמר רבי יצחק: אין לך כל פורענות ופורענות שבאה לעולם שאין בה אחד מעשרים וארבעה בהכרע ליטרא של עגל הראשון".

(סנהדרין דף קב עמוד א.)

והנה יש לנו להתבונן היטב מה הביא לחטא זה ולפורענות כה ארוכה ומתמשכת עד ימינו ממש. ועוד יש להבין מה באה התורה הקדושה ללמדנו בהמשך הפרשה בקבלת הלוחות השניים, ועניני המשכן שקדמו לתיאור החטא בפרשתנו. והנה, לעיני המתבונן היטב, נראה כי מפתחת הפרשה בענין מחצית השקל נטוע שורש חטא העגל ואפשר יאמר ששורש כל החטאים כולם.

הנה האדם כשבא לעולם נשמתו נתפרדה מהעולמות העליונים הקדושים פירוד זמני ולמען תכלית. ואשר על כן, חובת האדם לעמול ימים כלילות להביאה אל שלמות המחשבה הדיבור והמעשה המתחייב ממנו, בעל מנת להשיבה למקומה הראשון כבתחילה. אלא דא עקא, נראה כי האדם חושב לעצמו ברובד כזה או אחר כי שלם הוא בכל מיני השלמות, וגם כי חטא בזה או בזה, הריהם חטאים שעליהם יכפר בוידוי של יוה"כ, ובוידוי של כל יום ויום בתפלתו ודי לו בזה.

לכן באה התורה והדגישה בפתח הפרשה "ונתנו איש כופר נפשו", כי הנפש הומיה ובוכה על צרתה כנאמר "לב יודע מרת נפשו" [משלי י"ד] ואין ל"ב אלא הקב"ה, ל"ב אלקים שבמעשה בראשית אשר באורם נראה אור [ועיין פרדס רמונים יב ב, באורך] היינו הקב"ה יודע מרת נפשו, חלק נשמת אלקים שנפח באדם, חלקו ממש "מדיליה נפח", ומצטער בעבודה. אשר על כן נבואה אנחנו בית אלקים ברג"ש, במספר מכוון "כי אל גדול ה' ומלך גדול על כל אלקים" [תהלים פרק צה], והאדם צריך לעשות תשובה וכפרה על כך שציער את הקב"ה במעלליו. והוא שהאירה לנו התורה בסוף פרשתנו, "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה, פֶּסֶל לָךְ שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים כְּרָאשֵׁינִים וְכִתְבֹתַי, עַל הַלַּחַת, אֶת הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר הָיוּ עַל הַלַּחַת הַרְאשֵׁינִים אֲשֶׁר שִׁבַּרְתָּ". [שמות ל"ד] שאע"פ ששיברת הרי הם לפניך כראשונים. עשה תשובה בכוחה שהיא מחייה כל נשמה.

למשפחת כיתה יב/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה יב/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט כל הזכויות שמורות

בזכות - ולא בחסד

זכויותיו של החייל הדתי בסיפוק כל צרכי דת - הנם זכות שחובה על הגופים האחראיים לכך לספקן לו. אל ירגיש חייל דתי את עצמו "מעורר בעיות" כאשר הוא דורש מטבח כשר, כשם שחייל אחר אינו מרגיש עצמו "מעורר בעיות" כאשר הוא מתלונן שאין האוכל מספיק, או שאין השק"ם מגיע לעתים מזומנות. צבא ההגנה לישראל הוא צבאו של עם ישראל - ובתור שכזה הוא חייב לתת לחייל הדתי את מלא האפשרויות למלא את חובותיו לאומה במקביל למילוי חובותיו בהלכה.

לא על החייל הדתי להצביע דרכים כיצד לארגן מטבח כשר, או כיצד לתכנן את העבודה בדרך שלא תתחלל השבת; כשם שלא החייל הדורש אוכל טעים נדרש להיכנס למטבח לבשלו, ולא הדורש חופשה נדרש להצביע תכנית עבודה.

דאגה זו מוטלת על הצבא, והחייל הדתי צריך לקבל את המגיע לו - בזכות ולא בחסד.

חייל העומד על שלו בכבוד, יקבל את המגיע לו בכבוד.

שו"ת צבא ומלחמה – הרב זלמן מלמד

שאלה:

האם מותר ללכת לצבא אע"פ שיכול להיות סיכון של נטישת המצוות וחזרה בשאלה (ח"ו)? יש הרבה סיפורים על אנשים שעזבו את התורה אחרי שהיו בצבא.

תשובה:

מי שחושש שהליכתו לצבא עלולה לגרום לו ספקות באמונה עליו ללכת לצבא במסגרת שתשמור עליו לנחל החרדי או במסגרת של ישיבות ההסדר.

ציטוטים מספרי - הראי"ה

הצדיקים הטהורים אינם קובלים על הרשעה אלא מוסיפים צדק, אינם קובלים על הכפירה אלא מוסיפים אמונה, אינם קובלים על הבערות אלא מוסיפים חכמה. (ערפילי טוהר)

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד

יו"ל ע"י כיתה יב/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט כל הזכויות שמורות